

§ 2. Egzekucję należności płatnych przed dniem 1 stycznia 1932 r., a nieuiszczonych do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, wstrzymuje się do dnia 1 października 1932 r. Państwowy Bank Rolny może zarządzić dalsze wstrzymanie egzekucji tych należności najdalej do 1 października 1934, jednak tylko w odniesieniu do tych dłużników, którzy nie będą zalegać z uiszczeniem rat przypadających z tytułu tej samej należności w latach 1932, 1933 i 1934.

§ 3. Oprocentowanie należności z tytułu pożyczek określonych w § 1 w ratach płatnych w roku 1932 obniża się o 1% w stosunku rocznym.

§ 4. Okres spłaty pożyczek określonych w § 1 może być na skutek podań dłużników przedłużony, nie więcej jednak niż o 3 lata, przyczem przedłużenie okresu spłaty nie ma wpływu na ustalony przy udzieleniu pożyczki termin płatności pierwszej raty pożyczki.

§ 5. Niezależnie od postanowień § 4, Państwowy Bank Rolny może odraczać termin płatności poszczególnych rat pożyczek w wypadkach klęsk żywiołowych lub nieurodzaju oraz w wypadkach wyjątkowych, w których stwierdzone zostanie, że dłużnik z wykonanych meljoracyj nie odniósł przewidywanych korzyści. Termin płatności raty odroczonej nie może być późniejszy niż termin płatności ostatniej raty pożyczki, a jeżeli odroczeniu ulega ostatnia rata — okres odroczenia nie może przekraczać lat 3. Udzielając odroczenia Państwowy Bank Rolny ustali równocześnie sposób spłaty odroczonej raty oraz odsetek.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Sew. Ludkiewicz

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

628.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 22 lipca 1932 r.

o wprowadzeniu obowiązku legalizacji nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy niektórych rodzajów narzędzi mierniczych przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku.

Na podstawie art. 18 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661) zarządzam co następuje:

§ 1. Obowiązkowi legalizowania przed przeznaczeniem do sprzedaży lub oddaniem do użytku podlegają nowe (nowowyrabiane) narzędzia miernicze wyrobu krajowego następujących rodzajów:

- 1) przymiary bławatne,
- 2) suwaki miernicze zwyczajne (do mierzenia średnic okrągłego materiału leśnego),
- 3) przyrządy do mierzenia wzrostu ludzi i zwierząt,
- 4) przyrządy do mierzenia długości drutu i materiałów bławatnych,
- 5) przyrządy do pomiaru powierzchni skór,
- 6) pojemniki zwyczajne,

- 7) pojemniki dokładniejsze,
- 8) menzury zwyczajne (cylindry miernicze),
- 9) przyrządy do mierzenia objętości płynów,
- 10) przyrządy miernicze do mleka ze skalą pływakową,
- 11) posiadające oznaczenia miary (wzorcowane) bańki (konwie) do mleka,
- 12) odważniki użytkowe zwyczajne,
- 13) odważniki użytkowe dokładniejsze,
- 14) wagi dźwigniowe z wyjątkiem a) wag dostosowanych do celów, wymagających dokładności wyższej od przepisanej dla wag handlowych dokładniejszych, b) wag uchylanych do listów i chemikalijskich o udźwigu do 50 dkg włącznie i c) wag automatycznych (przepływomierzy, np. typu „Chronos”, „Libra” i t. p.),
- 15) wagi sprężynowe osobowe zaopatrzone w automat do pobierania opłat,
- 16) gazomierze do gazu sztucznego,
- 17) gęstościomierze zbożowe (przyrządy do mierzenia masy właściwej czyli gęstości zboża w stanie zsypanym),
- 18) taryfowe amperomierze maksymalne,
- 19) liczniki energii elektrycznej,
- 20) transformatory miernicze z wyjątkiem tych, które posiadają na tabliczce, umocowanej na transformatorze, na której podana jest jego przekładnia, napis: „przyłączanie liczników wzbudzone”, oraz z wyjątkiem tych transformatorów, które są wmontowane do innych przyrządów.

§ 2. Narzędzia miernicze, wymienione w § 1, tych rodzajów, których legalizacja, w myśl odnoszących przepisów, odbywa się nie na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do sprzedaży, przyczem do uzyskania legalizacji obowiązany jest wytwórca. Wypuszczenie takich narzędzi mierniczych z wytwórni przed zalegalizowaniem może nastąpić tylko za zezwoleniem władz legalizacyjnych. Sprzedawcom wyżej wskazanych narzędzi mierniczych wolno je przechowywać na sprzedaż i sprzedawać tylko z nienaruszoną cechą legalizacyjną, choćby z taką, której ważność wygasła.

Jeżeli nabywcą liczników energii elektrycznej wyrabianych w kraju jest elektrownia, uprawniona do legalizacji liczników energii elektrycznej lub posiadająca prywatny punkt legalizacyjny do legalizowania tych liczników, to liczniki te mogą być przez wytwórcę dostawione elektrowni niezalegalizowane. To samo dotyczy innych przyrządów do mierzenia energii elektrycznej, jeżeli ich nabywcą jest elektrownia, posiadająca prywatny punkt legalizacyjny do legalizowania tych przyrządów; dotyczy to również transformatorów mierniczych, jeżeli nabywcą ich jest elektrownia, posiadająca prywatny punkt legalizacyjny do legalizowania transformatorów mierniczych.

§ 3. Narzędzia miernicze, wymienione w § 1, tych rodzajów, których legalizacja, w myśl odnoszących przepisów, odbywa się na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, wolno przechowywać na sprzedaż nielegalizowane, lecz tylko legalne w rozu-

mieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661). Narzędzia te powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do użytku, przyczem do uzyskania legalizacji tych narzędzi obowiązany jest dostawca. Legalizacja wag fundamentowanych może być uzyskana zarówno przez dostawcę, jak i przez nabywcę wagi. W wypadku, gdy dostawca nie przyjmuje na siebie obowiązku uzyskania legalizacji wagi fundamentowanej, winien bezzwłocznie zawiadomić o tem właściwy okręgowy urząd miar, podając miejsce ustawienia wagi i dokładny adres nabywcy, a w razie zbrakowania wagi przy legalizacji pierwotnej, obowiązany jest doprowadzić ją do stanu godnego legalizowania.

§ 4. Obowiązkiowi legalizowania po naprawie, a przed oddaniem do użytku podlegają narzędzia miernicze rodzajów, wymienionych w § 1, oraz przepływomierze (wodomierze) wodociągowe. Do uzyskania legalizacji obowiązana jest osoba lub zakład, który dokonał naprawy.

Od obowiązku ustalonego w ustępie 1 niniejszego paragrafu władze legalizacyjne mogą zwalniać poszczególne naprawione narzędzia miernicze o ile uznają, że piśmienne oświadczenie właściciela narzędzia, iż nie jest ono stosowane lub przechowywane w warunkach i okolicznościach przewidzianych w art. 14 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 roku (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661), odpowiada rzeczywistości.

§ 5. Obowiązkiowi legalizowania przed oddaniem do sprzedaży względnie do użytku podlegają również narzędzia miernicze rodzajów wymienionych w § 1, sprowadzone z zagranicy przez sprzedawców i pośredników w sprzedaży tych narzędzi.

§ 6. Narzędzia miernicze, o których mowa w § 5, tych rodzajów, których legalizacja, w myśl odnośnych przepisów, odbywa się nie na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zgłoszone przez importera do legalizacji w ciągu 14 dni od dnia otrzymania ich z zagranicy i mogą być oddane do sprzedaży dopiero po ich zalegalizowaniu. Przechowywać na sprzedaż i sprzedawać takie narzędzia miernicze wolno tylko z nienaruszoną cechą legalizacyjną, choćby z taką, której ważność wygasła.

Jeżeli importerskim narzędzi mierniczych jest przedstawiciel w Polsce tej fabryki zagranicznej, która te narzędzia wyrabia, to zamiast wyżej wymienionego 14-dniowego terminu przysługuje mu termin sześciotygodniowy; jeżeli jednak dana fabryka zagraniczna posiada w Polsce więcej niż jednego przedstawiciela, to prawo korzystania z ulgowego terminu przysługuje tylko jednemu z nich.

§ 7. Narzędzia miernicze, o których mowa w § 5, tych rodzajów, których legalizacja, w myśl odnośnych przepisów, odbywa się na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do użytku, przyczem do uzyskania ich legalizacji obowiązany jest dostawca (importer). Przechowywać na sprzedaż takie narzędzia miernicze wolno tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661).

§ 8. Przepływomierze (wodomierze) wodociągowe wolno przechowywać na sprzedaż i sprzedawać bez ich legalizacji, lecz tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661).

§ 9. Termometry wyrabiane w kraju oraz sprowadzane z zagranicy wolno przechowywać na sprzedaż, sprzedawać i oddawać do użytku po naprawie nielegalizowane, lecz tylko takie, które wzorcowane są w legalnej jednostce temperatury (art. 7 dekretu o miarach Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661), t. j. posiadają tylko skalę stustopniową (Celsjusza).

§ 10. Od obowiązku, ustalonego w §§ 1, 5 i 8 niniejszego rozporządzenia, mogą być zwolnione narzędzia miernicze, rodzajów wymienionych w § 1, których wygląd zewnętrzny wyróżnia się dostatecznie od narzędzi mierniczych powszechnie stosowanych w obrocie publicznym, lub takie narzędzia miernicze nie odpowiadające ściśle przepisom o warunkach legalizowania, których przeznaczenie umożliwia zwolnienie tych narzędzi od ich legalizowania. Zwolnienia takie mogą być uzależnione od wypełnienia pewnych warunków.

§ 11. Termometry, posiadane przez sprzedawców w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, a nie odpowiadające postanowieniom § 9, mogą być przechowywane na sprzedaż i sprzedawane:

a) na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego:

- 1) termometry, które są wbudowane do innych przyrządów,—do dnia 31 grudnia 1932 roku,
- 2) termometry oplombowane przez urząd miar przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia — do dnia 31 grudnia 1933 roku,

b) na obszarze województwa śląskiego:

- 1) termometry, które są wbudowane do innych przyrządów i 2) pozostałe termometry, o ile będą oplombowane przez urząd miar — do dnia 31 grudnia 1933 roku.

Sprzedawcy termometrów wymienionych w punkcie b 2 winni w ciągu miesiąca od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia zgłosić je do właściwego terytorjalnie miejscowego urzędu miar celem ich oplombowania.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 29 marca 1929 r. o wprowadzeniu obowiązku legalizacji nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy narzędzi mierniczych niektórych rodzajów przed przeznaczeniem ich do sprzedaży, lub oddaniem do użytku (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 280) oraz rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu o zmianie niektórych postanowień powyższego rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1929 r. (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 1, poz. 4), z dnia 27 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 732) i z dnia 21 grudnia 1931 roku (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 872).

Na obszarze województwa śląskiego rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 roku z wyjątkiem postanowień §§ 9 i 11, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*